

ПРОЛЕТАРИ
ВСІХ КРАЇН,
ЄДИНІТЬСЯ!

375610
JS 6058
.L 78

П. П. ЛЮБЧЕНКО

**ПРО ЗАВДАННЯ
ПЕРЕВИБОРІВ РАД**

ПАРТВИДАВ ЦК КП(б)

**INDIANA
UNIVERSITY
LIBRARY**

P

P

Ліувченко

Пролетарі всіх країн, єднайтесь!

П. П. ЛЮБЧЕНКО

19 ЖОВТНЯ
20 1934

К. С. 7

35

Про завдання

ПРО ЗАВДАННЯ ПЕРЕВИБОРІВ РАД

ДОПОВІДЬ НА ОБ'ЄДНАНОМУ ПЛЕНУМІ
КИЇВСЬКОГО МІСЬККОМУ КП(б)У
І МІСЬКОЇ РАДИ 22-го ЖОВТНЯ 1934 р.

347786

№ 375668
19 17/34 р.
XII

ПАРТВИДАВ ЦК КП(б)У
КИЇВ—1934

НК

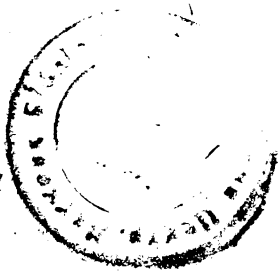
936

Бібліографічний опис цього видання вміщено в „Атласі українського Друку“ „Мартковому репертуарі“ та інших показниках Української Книжкової Палати

JS 6058

. L 78

INDIANA UNIVERSITY LIBRARY

Товариші, великий Радянський Союз — країна пролетарської диктатури розпочинає одну з найважливіших політичних кампаній — перевибори рад. Десятки мільйонів працюючих — робітників, колгоспників, службовців, починаючи від фабрик і заводів, від колгоспів і сел, радянських і культурних установ, будуть перевіряти роботу рад, роботу депутатів, будуть перевіряти свою роботу, бо у нас — в країні Рад — органи пролетарської диктатури щільно зв'язані з мільйонами робітників і колгоспників, працюють за допомогою і активною участю мас в соціалістичному будівництві, в керуванні державою.

Сотні тисяч депутатів міськрад, сільрад будуть, на основі пролетарської демократії, складати звіт про свою роботу, бо по самій УСРР ми нараховуємо 259.000 членів сільрад і до 30.000 членів міських рад. А крім робітничих, селянських і червоноармійських депутатів в кожній раді в секціях і комісіях працювали тисячі активістів.

Країна пролетарської диктатури становить новий тип держави, що народилась в наслідок Жовтневої революції і цілковито відмінна від капіталістичного світу по тій меті, яку вона переслідує, і по своїй структурі.

Ради — органи пролетарської диктатури — виникли в огні повстання робітничих мас 1905 року. Ради, як могутні органи революційної боротьби мас, були організовані робітниками, селянами і солдатами 1917 р. і під керівництвом більшовицької партії забезпечили¹ перемогу

¹ У великі Жовтневі дні 1917 року.

пролетарської революції. Ради, як форма влади, набули загальносвітового визнання з боку пролетарів і революційного селянства, стали за зразок для пролетарів капіталістичних країн. Справді, німецькі пролетарі 1918—1919 р. штурмували капіталізм під прапором Рад, створили Баварську соціалістичну радянську республіку. Під прапором Рад штурмували капіталізм пролетарі Угорщини. Протягом багатьох років китайські робітники і трудове селянство провадять запеклу боротьбу проти уряду капіталістів під прапором Рад. Під радянським прапором перебувають цілі території Китаю, населення яких складає біля 70 млн. Під прапором Рад виступили пролетарі Іспанії. Досить було, щоб революція в Іспанії набрала широкого розмаху, досить було, щоб пролетарі і революційне селянство поставили на порядок дня не тільки повалення монархії, а й боротьбу з поміщиками, боротьбу за право робітників на працю, боротьбу за право селянина на землю, як почали організовуватися ради робітничих, селянських і солдатських депутатів. Гірники Астурії, які показали зразки героїчної боротьби, які до цього часу чинять опір фашистській диктатурі Іспанії, організували повстання під гаслом «Влада радам робітничих, селянських і солдатських депутатів».

Все це говорить про те, що створені досвідом робітників і селян Радянського Союзу форми пролетарської диктатури набрали універсального, всесвітнього значення.

В блискучій своїй статті «Чи вдержать більшовики державну владу» тов. *Ленін* в 1917 році так визначав роль рад:

«Ради — новий державний апарат, що дає, поперше, збройну силу робітників і селян, при чому ця сила не відірвана від народу, як сила старої постійної армії, а якнайтісніше з ним зв'язана; у воєнному відношенні ця сила незрівнянно більш могутня, ніж колишні; у революційному відношенні вона незамінна нічим іншим. Подруге, цей апарат дає зв'я-

зок з масами, з більшістю народу настільки тісний, нерозривний, легко перевірюваний і відновлюваний, що нічого подібного в колишньому державному апараті немає і в помині. Потрете, цей апарат, в силу виборності і змінності його складу по волі народу, без бюрократичних формальностей, є далеко більш демократичний, ніж колишні апарати. По четверте, він дає міцний зв'язок з найрізноманітнішими професіями, полегшуючи тим найрізноманітніші реформи найглибшого характеру без бюрократії. Поп'яте, він дає форму організації авангарду, тобто найсвідомішої, найенергійнішої, передової частини пригнічених класів, робітників та селян, будучи таким чином апаратом, через який авангард пригнічених класів може підносити, виховати, навчати і вести за собою всю гігантську масу цих класів, що досі стояла цілком поза політичним життям, поза історією. По шосте, він дає змогу поєднувати вигоди парламентаризму з вигодами безпосередньої і прямої демократії, тобто поєднувати в особі виборних представників народу і законодавчу функцію і виконання законів. Порівняно до буржуазного парламентаризму це такий крок уперед у розвитку демократії, який має всесвітньо-історичне значення...

Коли б народна творчість революційних класів не утворила рад, то пролетарська революція була б у Росії справою безнадійною, бо із старим апаратом пролетаріат, безперечно, утримати влади не міг би, а нового апарату відразу утворити не можна».

Тов. Сталін в «Основах ленінізму» говорив, що «ради є прямий вираз диктатури пролетаріату». Ради, як вираз пролетарської диктатури, набрали всесвітнього значення. Наша країна, що будує соціалізм, приковує до себе увагу мільйонів пролетарів капіталістичних країн і пригнічених народів колоній.

СРСР перетворено на країну індустріальну, країну суцільної колективізації.

Вибори до рад цього року проходять в нашій країні в надзвичайно важливий період соціалістичного будівництва і в складній міжнародній ситуації.

Ми розпочинаємо вибори до рад, коли наша країна успішно виконала за 4 роки першу п'ятирічку і розгортає виконання другої п'ятирічки.

Радянський Союз перебуває на дальшому піднесенні соціалістичного будівництва, а капіталістичні країни від Сполучених Штатів Америки до найбільших капіталістичних країн Європи без винятку продовжують перебувати в стані глибокої кризи.

Робітничий клас, колгоспне селянство, трудяща інтелігенція Радянського Союзу, за проводом комуністичної партії, за проводом геніального вождя тов. Сталіна, досягли перемог всесвітньо-історичного значення.

На XVII з'їзді нашої партії тов. Сталін дав яскраву картину перемог, які має наша партія, робітничий клас і колгоспне селянство, яскраву картину змін в економіці країни Рад СРСР перетворився на країну важкої індустрії, на країну індустріальну.

Ще не так давно нашим ворогам, в тому числі і найрозумнішим ватажкам капіталістичного світу здавалось, що пролетарській диктатурі не під силу буде виконати велику програму господарського будівництва. Ще не так давно ідеологи, теоретики буржуазії доводили, що Радянський Союз не зможе утворити своєї технічної інтелігенції, своїх технічних кадрів, не зможе опанувати нової техніки.

А тепер наша країна, слідом за Дніпрогесом, не тільки побудувала і може пишатися величезними заводами-гігантами, як Краматорський, що посідає перше місце в Європі по своїй виробничій моці, Уралмашбудівельний, металургійні, хемічні комбінати, але й може пишатися стопроцентним виконанням програми тракторними, автомобільними і іншими заводами.

Ми опанували техніку виробництва.

Наша країна — СРСР буде верстати, мотори, машини, що раніше ввозилися з-за кордону. Ми навчилися і не погано будуюмо літаки.

Голова політичної комісії радикальної партії Франції П'єр Кот в доповіді, що він її приготував для з'їзду радикальної партії, визнає, що в найближчому часі промисловість СРСР буде давати продукції вдвічі більше, ніж дає Франція, ніж дає Англія.

Ми прискорено відвоюємо собі перше місце в Європі, — як індустріальна країна.

Цю промислову базу створили ми власними силами, ніхто нам ніяких позик не давав. Ми будували, спираючись на власні нагромадження, виховуючи і виконуючи в процесі роботи власні кваліфіковані кадри, кадри інженерів, техніків, організаторів великого соціалістичного будівництва.

Хочу нагадати на пленумі міського парткомітету та міськради нашої столиці Києва, що не так давно, 3—4 роки тому, вся світова буржуазія, меншовики й троцькісти зокрема, ставили ставку на те, що пролетарська диктатура не зможе реконструювати сільське господарство, перевести його на соціалістичні рейки.

Коли — казали вони — більшовики створили промисловість, коли, використавши деяких інженерів капіталістичних країн, що пішли на роботу до більшовиків, опанували техніку цих промислових підприємств, то сільського господарства їм не підняти, по соціалістичному шляху не повести. Саме на куркуль, на цей найчисленніший капіталістичний клас робили вони розрахунок, вірували, що куркуль, за допомогою міжнародного капіталізму, візьме пролетарську диктатуру за горло, примусить її капітулювати, поверне нашу країну на шлях реставрації капіталізму.

А що маємо на ділі?

Робітничий клас і трудящі маси селянства, за проводом більшовицької партії, за геніальним планом тов. *Сталіна*, спираючись на ті досягнення в промисловості, які ми мали, *перетворили нашу країну на країну*

суцільної колективізації. Колгоспний лад у нашій країні переміг, колгоспи і радгоспи стали панівною формою сільського господарства. На селі соціалістичні форми господарства — стали основною формою.

На цій основі ми розгромили той куркульський клас, на який розраховувала світова буржуазія, ліквідували ті численні шари, в яких білогвардійська і жовто-блакитна, петлюрівська контрреволюція бачила свою соціальну базу.

Країна Рад є країна суцільної колективізації. Іде боротьба за перетворення всіх колгоспів на більшовицькі, йде боротьба за заможне колгоспне життя, за остаточне вивершення суцільної колективізації. В цій боротьбі беруть участь мільйони селян, об'єднаних в наших колгоспах.

Отже, СРСР став країною індустріальною, країною великого соціалістичного сільського господарства.

Поруч з розвитком індустрії і сільського господарства зростає добробут трудящих мас, зростають нові міста, змінювали обличчя старі. Розгорталася культурна революція в місті й на селі, наша країна перетворилася власне на країну загальнописьменну.

Десятки, тисячі нових шкіл, нових наукових закладів створено в СРСР і зокрема на Радянській Україні. Десятки тисяч, сотні тисяч студентів, що вийшли з робітничих і колгоспних мас, навчаються у вишах, вищах і технікумах, або, закінчивши вузи, працюють як інженери і агрономи. Досить поглянути на перший-ліпший завод, колгосп, щоб побачити, який шлях проклала і прокладає культурна революція.

Ця культурна революція в країні — основана на наших економічних досягненнях, і в той же час вона є сама базою для подальшого розвитку нашого народного господарства.

Ідучи на вибори рад, підбиваючи підсумки проробленої роботи, можемо прямо сказати, що за ці роки наша країна являла зразок інтернаціонального виховання мас, розв'язання національного питання. В нашій країні немає ні великих народів, ні малих народів,

в нашій країні всі народи — і великі, і малі — живуть повним політичним, економічним і культурним життям. Тільки недавно Центральний комітет партії і РНК Союзу ухвалили ліквідувати Середньо-Азіатське бюро ЦК ВКП(б) і економічні органи, які там існували, ухвалили ліквідувати для того, щоб установити безпосередні зв'язки Узбекистану, Туркменії й Таджикистану з союзними органами — з РНК і ЦК ВКП(б). Ця ухвала має колосальне політичне значення. Вона свідчить про те, що раніш забиті, затуркані народи Бухари і Хіви, які створили Узбекську, Таджикиську і Туркменську радянські республіки, спираючись на цілий Радянський Союз, за короткий час ліквідували економічну і культурну відсталість, створили передумови для ще більш швидкого подальшого розвитку.

Радянська Україна, що складовою частиною включає автономну Молдавію, яка недавно святкувала десятиріччя свого існування, що має 7 німецьких національних районів, три єврейські, один польський, 1175 національних сілрад, забезпечила за ці роки розквіт національних за формою, соціалістичних за змістом культур всіх народів. Погромивши українських націоналістів, а також російських великодержавників, більшовики України на ділі забезпечили успішне запровадження ленінської національної політики.

На тлі пригнічення, визиску, прямого грабунку народів в капіталістичних країнах, СРСР являє зразок того, як і тільки як можуть робітники і селяни розв'язати питання соціального і національного визволення.

В капіталістичних країнах визиск, експлуатація зростає з кожним днем, вірніше — питання там ходить про те, що мільйони робітників і селян поставлені в становище просто голодної смерті й вимирання.

Я наведу тільки три документи.

Перший — записка об'єднання торговельно-промислових палат Рейнсько-Вестфальської області німецькому фашистському урядові Гітлера.

В цій записці промисловці Рейнсько-Вестфальської

області, ті, хто привів Гітлера до влади, хто становить основу фашистського ладу, — ставлять за завдання звернути увагу керівних кіл на потворний розмір дорожнечі, на зв'язані з цим загрози політичного характеру.

«Ні в одній, — написано в записці, — країні, що конкурує з Німеччиною, ціни на предмети першої потреби не досягли такого високого рівня, як у Німеччині. Коло 90% всього населення Рейнсько-Вестфальської області живе в умовах нижче прожиткового мінімуму».

Капіталісти висловлюються надзвичайно делікатно: «нижче прожиткового мінімуму» — читати треба, що робітники живуть в умовах організованого голоду.

Закінчується записка так:

«Уряд повинен дати собі ясний відчит в розмірах незадоволення і політичної озлобленості, що викликає невиносиме становище в населенні в цілому і особливо в тій частині робітничого класу, що раніше належала до марксистських партій».

Другий факт — матеріал, надрукований капіталістичною газетою, газетою великого капіталу в Румунії — «Адеверул». Вона друкує матеріал інспектора міністерства земельних справ Й. Чіомака. Він пише, що за даними обслідування в Марамуремі (Трансільванія) на 17 сільських господарств припадає тільки одна корова. Селяни цього району голодують. В Кляузенберзі селяни втрачають не менш 200 лей на кожному йохі пшениці (йох — 0,52 гектара). Розходження між вартістю виробництва і ринковою ціною неминуче призводить до масового руйнування селянського господарства.

Наведу ще один документ із Сполучених Штатів Америки — розпорядження так званої «Адміністрації перебудови землеробства». Ця організація має своїм завданням боротьбу із сільськогосподарською кризою. Одним із перших заходів «Адміністрації» було розпорядження переорати десять мільйонів акрів бавовника,

спалити 4 мільйони кіп бавовни, щоб підняти ціну. Було знищено 6.200 тис. поросят і 220 тис. свиноматок, знову таки, щоб підняти ціни в Америці на м'ясо. 6.200 тис. поросят і 220 тис. свиноматок знищено в той час, коли два десятки мільйонів безробітних харчуються на смітниках і гинуть від голоду. Недавно ви читали багатий матеріал про жахливий стан польських селян, зокрема селян Західної України, що його друкували польські газети, а також про жахливий стан селян Японії.

Отже, на тлі руїни і занепаду росте тільки одна країна — СРСР, країна будованого соціалізму.

Ради вивершення другої п'ятирічки.

Незабаром, за два місяці наша країна вступить в третій рік другої п'ятирічки. Ми з вами будемо обирати ті ради, міські й сільські, яким припадає обов'язок і честь працювати над вивершенням другої п'ятирічки, бо 1935, 1936 і 1937 роки будуть роками закінчення другої п'ятирічки, роками побудови безкласового соціалістичного суспільства.

Наша партія поставила в другій п'ятирічці такі завдання:

«Основним політичним завданням другої п'ятирічки є остаточно ліквідація капіталістичних елементів і класів взагалі, цілковите знищення причин, що породжують класові різниці і експлуатацію, та подолання пережитків капіталізму в економіці й свідомості людей, перетворення всієї трудящої людності країни на свідомих і активних будівників безкласового соціалістичного суспільства».

Чи може бути більша честь для пролетаря і колгоспника, для трудящої інтелігенції, що йде разом з робітниками і колгоспниками в боротьбі за побудову соціалізму, як керувати, активно працювати над остаточною ліквідацією класів, над подоланням пережитків капіталізму в економіці й свідомості людей.

Завдання це всесвітньо-історичного значення. Нам, роботі нашої буде заздрити кожний робітник і колгоспник, кожний трудящий, який буде колись користатися з результатів наших досягнень, завершуючи побудову повного комуністичного суспільства.

І от, для виконання цього величезного завдання, для ліквідації класів і залишків капіталізму в економіці й свідомості людей, пролетарі, колгоспники і трудящі маси мають обрати кращих з кращих до міських, сільських і селищних рад.

В цій же постанові більшовицької партії поставлено й друге завдання:

«Основне і вирішальне господарське завдання другої п'ятирічки є завершення реконструкції всього народного господарства — утворення найновішої технічної бази для всіх галузей народного господарства».

Це значить, що ми повинні створити і створимо найпередовішу промисловість, свою машинну базу, хемічну індустрію і т. д. Це значить, що ми повинні на 100% охопити всі колгоспи обслуговуванням машинно-тракторних станцій. В найближчі роки ми повинні значно піднести врожайність зернових і технічних культур, розв'язати тваринницьку проблему.

Товариші, *програма грандіозна*, програма надзвичайно почесна, її треба виконати і виконання її буде залежати від тих рад, які ми з вами створимо, вибори яких ми з вами повинні організувати.

Третє завдання — забезпечення населення основними споживчими товарами збільшити не менш як в два-три рази.

Так сказано в постанові більшовицької партії. Це значить, що в країні Рад уряд і кожна міська рада зокрема повинні поставити так питання розвитку легкої індустрії, починаючи від текстиля, шкіри, швацької промисловості, починаючи від великих сучасних промислових гігантів легкої індустрії і кінчаючи наймен-

шою кустарною артiллю, легким підприємством, так організувати виробництво сировинних ресурсів нашої країни, щоб було забезпечити потроєння норм споживання трудомас Радянського Союзу.

Цю програму ми уже почали виконувати і кожен трудящий почуває, що є значний крок вперед в забезпеченні предметами широкого вжитку, порівнюючи з тим, що було 3—4 роки тому. Але це тільки початок.

«Для забезпечення більшовицьких темпів піднесення всього народного господарства і кращого задоволення запитів широких мас міста й села щодо товарів широкого вжитку, — сказано в постанові, — першорядне значення має розгортання товарообороту».

Торгуємо ми краще, ніж торгували раніш, але торгуємо ще погано. Роботи тут непочатий край.

Виконати цілком цю програму більшовицької партії буде завданням тих новообраних рад, до виборів яких ми приступаємо.

Четверте завдання поставлене нашою партією:

«Всіляке прискорення здійснення загальної письменності людності, якнайшвидше піднесення всієї справи технічної освіти і посиленя матеріальна підтримка державою розвитку науки в СРСР — такі найближчі завдання, що являють складову частину загального завдання побудови соціалізму в нашій країні».

Товариші, уже тепер, коли приїзять кращі представники капіталістичних країн і знайомляться у нашій країні з роботою шкіл, наукових закладів, закладів мистецтва, вони змушені перед цілим світом визнавати, що тоді як в капіталістичних країнах занепад, скорочення сітки шкіл, закриваються театри, тисячі робітників викидається на вулиці, у нас в країні Рад — розквіт шкіл, науки, мистецтва.

Цього року насесві. вській Україні будується 100 кіно-театрів на селі. Це зазроку і минулих років ми підвели матеріальну базі труу науково-дослідні інститути, під роботу Академії Ітїжк і т. ін. і т. ін.

Кожний трудящий Радянської країни, який слідкує за публікацією матеріалів, бачить, як ми з кожним 'днем розкриваємо багатства, що лежать під землею в Радянському Союзі.

Ганьба для колишньої царської влади, для поміщиків і капіталістів старої Росії полягає, зокрема, і в тому, що вони не знали, які величезні багатства лежать в землі, що нині належить робітникам і селянам Союзу Радянських Республік.

Ми з вами, власними силами, пишемо нову підземну карту Радянського Союзу, пишемо не для того, щоб вивісити її, милуватись нею, а пишемо цю підземну карту для того, щоб завтра ж по цій карті рушити тисячі організаторів, нову техніку і підняти «на-горя» вугіль, залізо, золото, срібло, свинець. Радянський Союз посів перше місце по завоюванню Арктики. Ні одна країна в світі не може тут рівнятись з Радянським Союзом; що для капіталістів було недосяжно, те тепер опановує Союз Радянських Соціалістичних Республік.

Можна було б тут навести багато досягнень з хемії, медицини і низки інших наук.

Загальний підсумок з цього такий, що справжні умови для розвитку й розквіту науки створені тільки в країні пролетарської диктатури.

Отже, програма другої п'ятирічки, написана більшовицькою партією, що стала програмою мільйонів робітників, колгоспників, програма побудови безкласового соціалістичного суспільства, ліквідації капіталістичних елементів і класів взагалі, ліквідації залишків капіталізму в економіці і свідомості людей, програма культурної революції — почесна, прекрасна програма і над нею треба буде по-більшовицькому працювати новообраним радам.

Роботу рад на вищій ступінь.

Що треба, щоб ці завдання більшовицької партії успішно виконати — перетворити програму в життя, щоб генеральну лінію нашої партії запровадити практично в життя? Для цього треба *підняти всю нашу роботу на вищий ступінь* і, часамперед, треба на вищий ступінь підняти мобілізацію і боєздатність робітничих і колгоспних мас.

Декому, товариші, здавалось, що раз куркульство розгромлено як клас, капіталістів погромлено, мова мовиться про ліквідацію решток капіталістичних елементів, тоді можна заспокоїтись, бо ворог, бачите, становить незначну силу в країні, соціалізм переміг в місті і на селі. Нічого казати, що такі люди нездатні будувати соціалізм. Нічого казати, що таку позицію можуть посідати лише опортуністи, праві і «ліві». Правильно, що куркульство ліквідовано як клас, правильно, що соціалізм в нашій країні переміг в місті і на селі остаточно, але боротьба не скінчена, ворог не здається, він провадить свою боротьбу на різних ділянках, пристосовуючись до нових умов, провадить її, як казав тов. Сталін, «тихою сапою». Учора ворог виступав одверто проти колгоспів, сьогодні він одверто проти колгоспів не виступає; сьогодні він намагається іноді виступати як «друг» колгоспів, намагаючись підірвати колгоспи зсередини, підриває роботу кооперативу, підриває трудову дисципліну, організовує розкрадання державного й колгоспного майна.

Рештки класового ворога провадять підривну роботу не тільки на селі, а й у місті. Хіба ми мало знаємо фактів, коли куркуль, розбитий на селі, пролазить на виробництво, на заводи, на фабрики, на шахти, веде пряму шкідницьку, розкладницьку роботу серед робітників. За спиною цих ворожих недобитків стоять, чинять опір, часто-густо допомагають їм прямі агенти чужоземних сил. Для того, щоб добити ворога до кінця, щоб створити найсприятливіші умови для соціалістичного будівництва, *треба підносити і ще раз підносити класову пиль-*

ність, більшовицька боєздатність найширших робітничих і колгоспних мас. Нам треба вчити широкі робітничі, колгоспні маси боротьбі з недобитками класового ворога за нових умов, за умов нової тактики ворога.

Нам треба організувати маси і насамперед широкий актив навколо практичних завдань соціалістичного будівництва. *Ленін і тов. Сталін* не раз писали про те, що актив виростає, виковується в ході роботи, в процесі соціалістичного будівництва, шляхом втягування трудящих в справу управління. І от, навколо міських і сільських рад, починаючи вже з перевиборної кампанії, треба організувати той широкий актив, що виріс на наших підприємствах, в радгоспах і колгоспах, на культурній ділянці.

Вирішальну роль в нашій роботі відіграє добір людей. *Тов. Сталін* на січневому пленумі ЦК ВКП(б) 1933 року, коли підбивав підсумки роботи деяких партійних організацій на селі, зокрема партійних організацій України, говорив, що справу рішають живі люди, що — винуваті ми, більшовики, в тому, що погано йде робота:

«Справа, насамперед, у змісті роботи рад, справа в характері роботи рад, справа в тому, хто саме керує радами — революціонери чи контрреволюціонери».

І от, питання про те, хто керує радами, хто буде обраний до рад — сільських, міських — вирішальне питання. Від цього залежатиме, як генеральна лінія партії запроваджуватиметься радами в життя.

Тов. Молотов на пленумі ЦК ВКП(б) 1930 року говорив:

«Не можна допустити, щоб в лінії партії і лінії рад була яканебудь різниця або хоч якась щілінка, бо це завдає шкоду партії і роняє роль рад».

Так, справді, не тільки не можна допустити будьякої різниці в лінії партії і рад, а треба створити такі умови, за яких ті, хто працює в радах, незалежно від того, чи вони комуністи, чи безпартійні передові робітники і колгоспники, були б справжніми активними будівниками

соціалістичного суспільства, билися за нашу програму по-більшовицькому.

Роль рад в проведенні на практиці лінії партії, роль рад як господаря міста, села треба піднести ще вище. Сільрада повинна бути справжнім організатором колгоспного будівництва на селі, організатором культурного будівництва, справжнім господарем. Міська рада повинна бути справжнім господарем і справжнім організатором всього життя в місті. Від роботи, від авторитету міської ради залежить, як працюватимуть лікарні, школи, які мостові у місті, організація деревонасадження, стан парків, дитячих установ і т. ін.

ЦК ВКП(б) в постанові про перевибори рад 1930 року писав:

«Піднести роль рад в проведенні на практиці політики партії — таке завдання перевибірчої кампанії».

Піднести авторитет рад, їх організуючу роль можна тільки підносячи авторитет, відповідальність кожного депутата, *піднести авторитет рад можна тільки на основі кращої роботи рад.*

Хочу нагадати вам, товариші, що свого часу, коли розгорнулась суцільна колективізація, чути було голоси про те, що при суцільній колективізації ради є зайві. Дехто, навіть з комуністів, пропонував об'єднати сільради з колгоспами.

Не треба довго доводити, що ця позиція нічого спільного не має з лінією партії, що «теорія» ліквідації сільрад за умов суцільної колективізації є теорія не наша — гнила, меншовицька теорія.

Неспроста меншовицькі недобитки за кордоном радо вітали таку позицію і, зокрема, тих комуністів, що на гачок цієї «теорії» попадались. «Социалистический вестник» писав:

«На честь комунізму треба сказати, що в його середовищі знайшлися ще чесно мислячі люди, які... поспішили зробити... відповідний висновок про злиття рад з колгоспами».

Для більшовиків ясно, що суцільна колективізація не тільки не ставить на порядок денний ліквідацію сільрад, а навпаки, створює умови для ще більшого зміцнення органів пролетарської диктатури. Суцільна колективізація, ліквідація класів, перевиховання найширших трудящих мас в дусі соціалізму потребує могутніх, повнокровних органів пролетарської диктатури, потребує більшовицьких працездатних рад.

Роботу рад треба побудувати на основі оперативності, на основі конкретності.

На XVII з'їзді партії *Л. М. Каганович* в своїй блискучій доповіді дав нещадну критику роботи радянського апарату міських рад і цілої низки наркоматів. Тов. *Каганович* на конкретних матеріалах показав, як іноді замість оперативності панувало крюткотворство, бумагомарательство, бюрократичний підхід до справ.

На прикладі конкретних установ тов. *Каганович* показав, як іноді в поважних установах «зав'язують, розв'язують вузелки» і в статистичних відділах підраховують цю «роботу».

XVII з'їзд, на доповідь тов. *Кагановича*, в розділі «Про роботу місцевих рад» записав:

«Організувати масовий контроль роботи органів управління й поставити під жорстоку критику мас бюрократичні болячки й хиби апарату. Поширити сітку секцій рад та депутатських груп на підприємствах, в селах, а у великих містах організувати підрайонні та дільничні групи депутатів рад, при цьому особливу увагу звернути на залучення до роботи рад і їх секцій жінок-активісток, робітниць та колгоспниць».

Ця постанова XVII партз'їзду є ціла програма боротьби з бюрократизмом, з канцелярщиною, програма боротьби за живу оперативну роботу міськрад і сільрад.

Ленін в статті «Чергові завдання радянської влади» зазначив:

«Є дрібнобуржуазна тенденція до перетворення членів рад на «парламентаріїв» або, з другого боку, на бюрократів. Боротися з цим треба, залучаючи всіх членів Рад до практичної участі в управлінні».

Нам треба боротися з цими можливими ухилами в роботі рад. Член міської ради не є парламентарій, він повинен брати активну участь в роботі секцій і комісій, він повинен бути організатором у себе на заводі, в установі, організатором активу навколо роботи міськради.

На жаль, в житті ми маємо багато фактів протилежного характеру.

Ось матеріал за другу половину 1933 року Київської міськради. В Київській міськраді було у 1931 році 170 депутатських груп, а в другій половині 1933 року 136 депутатських груп. Число членів в них зменшилось з 1294 до 791. Такі секції, як комунальна, військова, народної освіти і охорони здоров'я, протягом другого півріччя 1933 року жодного разу не збирали пленумів секцій, а обмежувались засіданнями вузьких превидій. Цей факт з роботи Київської міськради другої половини 1933 року свідчить про те, що депутатів міськради недостатньо залучали до практичної роботи, а значить зменшували можливість депутатів залучати до практичної роботи актив заводів.

Перевиборна кампанія повинна включати завдання залучити актив до практичної роботи рад.

Робота Київської міськради набрала особливого значення ще й тому, що Київ став столицею Радянської України, Київській міськраді треба вести перед у всій роботі соціалістичного будівництва на Україні, гідно нести прапор столичної міськради. Кожний з вас, член пленуму міськпаркому і пленуму міськради бачить, як змінився і як міняється Київ протягом буквально 3—4 останніх місяців 1934 року.

Хіба схожі вулиці Києва на ті вулиці, що були півроку тому? Хіба схожі чистота і порядок, що є тепер у Києві, на ту, вибачте на слові, чистоту і порядок, що були 6—8 місяців тому в Києві, коли доводилось мобілі-

зовувати спеціальні вантажні машини, щоб вивозити сміття та бруд, щоб очистити Київ.

Хіба схожі теперішні сквери та садки Києва на ті садки та сквери, що були 6—8 місяців тому?

Київська область 1934 року перша на Радянській Україні виконала хлібоздачу і закупівлю хліба. Київська область хоч і має ще недостатній врожай буряку, але посіла перше місце на Україні по врожайності буряку.

Слідом за областю—Київ повинен посісти перше місце у всіх галузях радянського, господарського і культурного будівництва. Все це ставить нові вимоги щодо якості роботи міської ради.

По-більшовицькому організувати вибори рад.

Без бойової більшовицької організації виборів рад ми, звичайно, не створимо тих органів пролетарської диктатури, які нам потрібні для успішного виконання завдань другої п'ятирічки.

Щоб по-більшовицькому, по-бойовому провести перевибори рад, треба перш за все всю роботу рад і органів, якими ради керують, поставити під вогонь більшовицької критики. Більшовицька критика й самокритика — це краще знаряддя ліквідації хиб в роботі, боротьби з бюрократизмом, чинодральством, канцелярщиною.

Наша критика й самокритика повинні сприяти виконанню тих виробничих програм, які перед нами стоять.

Ми з вами відповідаємо в країні за все: ми відповідаємо за роботу заводів, колгоспів, шкіл, лікарень, відповідаємо за чистоту міста, за роботу трамваю.

Ідучи до перевиборів рад, нам треба розгорнути таку критику й самокритику, які викрили б усі хибі й мобілізували маси на дальше соціалістичне будівництво, на виконання виробничих завдань. Треба сказати, що по багатьох заводах, шахтах, колгоспах так і розуміють завдання перевиборів. Наведу декілька прикладів, що

свідчать, чим живуть робітники, колгоспники, чим живе наша робітничка країна. На 4-й взуттєвій фабриці Києва бригади *Лугіна, Гаврилова* оголосили себе бригадами високої якості. За 15 днів жовтня ці бригади випустили продукції вищого гатунку на 94% проти 86% за планом.

На першій і четвертій взуттєвих фабриках м. Києва утворено понад 120 бригад високої якості ім. VII з'їзду рад. Продукція, що буде випускатись цими бригадами, буде носити особливу фабричну марку ім. VII з'їзду рад Союзу.

На заводі ім. Артема в порядку готування до VII з'їзду рад розгорнули змагання цехів та бригад за нові виробничі перемоги. Ударники механічно-складального цеху готують на подарунок з'їзду рад понад план три мездрильні машини.

На підприємствах м. Києва розгортається рух за створення раціоналізаторського фонду ім. П. П. Постишева. В Черкаському районі, Київської області, розгорнувся культурно-санітарний похід, лозунгом якого є зустрінути вибори рад чистими, побіленими хатами, прибраними вулицями, полагодженими шляхами і містками.

Бригада т. Соломнева шахти ім. Чувирина, Постишевського рудоуправління, виконала за 20 днів місячну програму на 100% і звернулась з закликом організувати вугільний ешелон ім. VII з'їзду рад.

Завод ім. Держинського, що був ініціатором походу ім. VII всесоюзного з'їзду рад на Дніпропетровщині, до терміново виконав 9-місячний план витопу чавуна, сталі та випуску проката. Передова шахта ім. Дімітрова в Криворіжжі звернулась з листом до всіх гірників Криворіжжя, в якому вона закликає відзначити з'їзд рад новими перемогами. Дімітровці взяли зобов'язання виконати річний план до 20-го жовтня.

У Коростенському районі всі 140 членів сільради, що були одноосібниками, вступили до колгоспів. Гнеєнська сільрада, Корсунського району, зустріла готування перевиборів вивершенням суцільної колективізації свого села. Делегат всесоюзної наради по тваринни-

цтву — керівник секції тваринництва Онисківської сільради (Вінничина) взяв зобов'язання довести кількість рогатої худоби та свиней до 120 голів, кролів до 2-х тис. шт., а також організувати зооветгурток.

Я навмисне подав вам різноманітний матеріал, починаючи з Києва й Донбаса і кінчаючи колгоспами нашої радянської соціалістичної України. Весь він показує, що заводи й колгоспи живуть одним життям, розуміють однаково завдання, що стоять перед нами.

Вони розуміють так: перевиборна кампанія є політичний огляд проробленої роботи і провадиться для того, щоб виявити хиби в роботі і ще краще працювати надалі. Вони б'ються за виконання програми, за піднесення якості, за чистоту, за культуру, за закінчення суцільної колективізації, вони борються за прекрасне більшовицьке життя нашої країни.

Відзначаючи цей масовий виробничий похід, що розгорнувся на заводах і в колгоспах, нам треба всіляко сприяти цій діловій критиці, що вже тепер спричинилася до підвищення якості роботи.

Перше слово в цій критиці і самокритиці, в підготовці виборів, в організації виборів належить передовикам-ударникам заводів і шахт, передовикам-ударникам колгоспів і культурного фронту. Їм, знатним людям нашої країни, належить перше слово. Завдання партійних організацій цілої країни і Київської парторганізації зокрема завдання міських рад і сільських рад є організувати актив, який виріс на наших фабриках і заводах, в колгоспах — навколо перевиборів рад, щоб, спираючись на цей актив, забезпечити 100% участь всього трудящого населення в перевиборах рад, підняти тих, хто не брав ніколи участі у перевиборах рад і буде брати цю участь вперше; підняти тих, хто був раніше інертний, неактивний.

У нас з року в рік активність робітників і колгоспників зростає. Якщо 1924/25 року на Україні у виборах брало участь 5.043 тис. осіб, або 47,2% виборців, то 1930/31 року участь у перевиборах рад брали

11.608 тис., або 76,1%, а в містах цей процент був ще вищий — 85,9%, при чому в місті Києві участь у виборах 1930/31 року брало 86,2%, а жінок — 84,1%.

Найбільша активність у виборах в 1930/31 році була в селах високої колективізації. В тих сільрадах, де колективізація становила до 20% і нижче, — в 43% сільрад на вибори з'явилось менше 70%, і тільки в 23% сільрад вище 80%. По тих же сільрадах, де колективізація становила вище 60%, тільки у 13% сільрад на вибори з'явилось нижче за 70%, а у 58% сільрад на вибори прийшло більше 80% виборців.

Колективізація править за один з величезних факторів підвищення політичної і господарської активності широких колгоспних мас. Наше завдання, товариші, є тепер так організувати виборчу кампанію, щоб у столиці явка становила не 86%, як то було 1930/31 року, а щоб вона була поголовною для робітників, робітниць, службовців, кустарів, для всього трудящого населення.

Для того, щоб, організувавши актив і спираючись на нього, забезпечити поголовну участь у виборах робітничих і колгоспних мас, треба індивідуалізувати роботу серед окремих груп населення.

Про участь жінок у виборах.

Насамперед хочу зупинитися на участі у виборах жінок. Навряд чи багато з вас знають, що, наприклад, у такій країні класичної буржуазної демократії, як Франція, до цього часу виборчим правом жінки не користуються, а в цілому ряді інших капіталістичних країн, зокрема в Америці, Скандинавських країнах, жінки дістали виборче право тільки під впливом Жовтневої революції.

Жінка в капіталістичних країнах фактично активної участі, за винятком одиниць, в політичному житті країни не бере.

Ще гірше становище жінки в країнах одвертої диктатури фашизму, зокрема в фашистській Німеччині. Роль жінки там розуміють своєрідно, так, як то личить розуміти дикунам ХХ століття, що їх репрезентує гітлерівська партія. Є така мадам у Німеччині — референт з жіночих питань міністерства внутрішніх справ — фрау Зібер. Вона, виступаючи в Бреславлі, висловлювалася про роль жінок так:

«Політична і економічна боротьба — це справа чоловіків. Жіночий рух попередніх років зазнав поразки тому, що він ставив своїм завданням боротьбу за рівноправність жінки і прагнув утворити однакові умови життя для таких протилежних істот, якими є чоловік і жінка. Завдання жінки є боротьба за душу своєї сім'ї і виховання дітей в націонал-соціалістському дусі».

Коли їй задали запитання: а що робити тій жінці, яка не має сім'ї, — фрау Зібер відповідає так:

«Націонал-соціалізм не знає поняття «зайві жінки». Якщо у вас немає чоловіка і сім'ї, так знайте, що весь народ прагне жіночої ласки і материнської любові» (сміх).

Коли перекласти це на менш художню мову, то це значить, що референт міністерства внутрішніх справ Німеччини фрау Зібер рекомендує жінкам, у яких немає сім'ї, просто-на-просто зайнятися проституцією. І недарма у Гамбургу склали націонал-соціалісти «п'ятирічку побудови публічних домів» (сміх).

Міністр пропаганди Німеччини, дуже балакучий д-р Геббельс характеризував так роль жінки:

«Чоловік — комендант, а жінка — інтендант» (сміх).

Як бачите, філософія німецьких фашистів дуже проста.

Жовтнева соціалістична революція проголосила повну рівноправність чоловіка і жінки. Але Жовтнева ре-

волюція не тільки заманіфестувала правову, формальну рівноправність, — Радянська влада і комуністична партія з року в рік боролися за фактичну рівноправність жінки.

Комуністична партія і Радянська влада боролися за те, щоб економічно розкріпачити жінку, створити всі умови для активної участі жінок в державній роботі і в політичному житті пролетарської країни.

Боротися за фактичну рівноправність вчив нас *Ленін*. На XVII з'їзді партії тов. *Сталін* так формулював це питання:

«Жінки становлять половину населення нашої країни, вони становлять величезну армію праці, і вони покликані виховувати наших дітей, наше майбутнє покоління, тобто нашу майбутність. Ось чому ми не можемо допустити, щоб ця величезна армія трудящих ниділа в темряві, неучтві! Ось чому ми повинні вітати ростучу громадську активність трудящих жінок і їх висування на керівні пости».

Ми знаємо, що Радянська країна за ці роки дійшла в цьому питанні величезних досягнень. У цілій низці підприємств жінки становлять переважну більшість. Жінки у Радянській країні працюють в таких галузях промисловості, як машинобудівництво, хемія, металообробна промисловість і т. ін., де раніш жінок не було.

Жінки працюють не тільки як рядові робітники, а як майстри, начальники цехів, техніки, інженери, агрономи, лікарі, педагоги. Країна Рад може пишатися своїми досягненнями.

Забезпечивши суцільну колективізацію, ми створили економічну базу для розкріпачення жінки на селі.

Колгосп, в якому громадська власність на засоби виробництва, де однакове право має чоловік і жінка, утворює фактичну незалежність жінки від чоловіка.

Тепер на селі нові умови, які уже дали наслідки, і які найближчого часу дадуть ще більші наслідки

в справі активізації жінки в політичному і господарському житті.

Вже 1931 р. на зборах, присвячених 5-річчю українізації газети «Комуніст», одна 60-річна колгоспниця, виступаючи, говорила: «Я тепер купила собі радіо, сижу вранці й увечорі і слухаю розпорядження нашої партії і робітничо-селянської влади, щоб все знати і керувати політичним і господарським життям колгоспу».

А от другий живий факт, який свідчить про фактичне звільнення жінки від економічної залежності за умов колгоспів.

До начальника політвідділу з'явилася колгоспниця зі скаргою, що її покинув чоловік, а в неї дитина 8 місяців; вона прохала, щоб начальник політвідділу вплинув на її чоловіка, щоб той повернувся жити з нею далі (сміх). І прийшла вона з іще однією колгоспницею, прийшла, товариші, не тому тільки, що економічно залежала від чоловіка, але й тому, що боялася, як оцінить цей факт громадська думка, — може люди будуть сміятись з неї. Начальник політвідділу вислухав її і дав їй дуже просту відповідь: «Нащо тобі здався такий чоловік, що з тебе знущається? У тебе є трудова книжка, є трудовні. Пльонь на нього. А оскільки у тебе мала дитина, я зроблю розпорядження, щоб на роботу тебе поставили в господарстві, бо тобі не можна відриватися від дитини. Чесно працюватимеш, виробиш достатню кількість трудовнів і будеш жити, кращого чоловіка знайдеш». Подивилась друга колгоспниця і каже: «Справді, Марусю, чому тобі на нього не плюнути?» І Маруся плюнула.

Я бачив цю колгоспницю згодом, через 4 місяці. Питаю її: «Як живете?» — «А що, каже, хсдить тепер мій колишній чоловік, заглядає через тин та все до мене: «Марусинко, Марусинко». А я йому відповідаю: «Познущався колись з мене, а тепер іди під три чорти» (сміх, бурхливі оплески).

Ось вам, товариші, життєвий, побутовий, ніби не-

значний факт. Але ви знаєте, про що цей факт свідчить? Він свідчить про те, що країна Рад на селі створила такі економічні умови, які безумовно забезпечують фактичну рівноправність жінки, створюють умови для активної участі жінки в господарському і політичному житті країни.

В 1925/26 році було 9,2% жінок в складі сільських рад. В 1930/31 році кількість жінок, обраних до сільрад, становила 20,9%. Треба сподіватися, що в 1934 році до сільрад буде обрано жінок не менш третини всіх членів сільрад.

В складі міських рад в 1925/26 році жінок було 15,3%, в 1930/31 році — 23,2%. Не підлягає сумніву, що і тут ми підемо вперед. Можна навести тисячі фактів, коли жінки перебувають на керівній роботі — головами колгоспів, керують великими ділянками культурного будівництва, працюють директорами підприємств і т. ін., і т. ін.

У Москві є парк культури і відпочинку, що користується не тільки всесоюзнаю популярністю, а про роботу якого знають за кордоном. Незмінним керівником цього парку є жінка — тов. Глан, відома тепер багатьом у нашому Радянському Союзі.

От візьмемо інший факт. Недалеко від Києва, у селі Бобровиця, Бобровицького району Чернігівської області, утворено новий колгосп з 30-х господарств. Цей колгосп утворено з ініціативи і силами жінок-одноосібниць, членів сільради — Соколової, Головка і Литовки.

Візьміть колгосп ім. Григорія Івановича Петровського. В цьому колгоспі колгоспниця тов. Дацькова, — керівник депутатської групи колгоспу, поставила так роботу серед жіноцтва, що з 150 працездатних жінок 70 жінок колгоспу було премійовано, як ударниць, за зразки роботи на збиранні, молотьбі, полільних роботах тощо.

Про що ці факти говорять? Ці факти говорять про те, що в Радянському Союзі жінка бере активну участь в політичному і в господарському житті і повинна брати

ще більшу участь, особливо на нинішньому етапі соціалістичного будівництва.

Нам потрібні десятки тисяч організаторів, які вмiли б організувати садок, ясла, лікарню, школу, організувати справжню революцію в побуті, боротися за санітарію, чистоту, за добру роботу їдалень, кооперації.

Ми зовсім мiняємо обличчя робітничих селищ і міст. Ви думаете, що проста справа розбивати газончик в місті. Ця справа потребує талановитих людей, людей зі смаком, які вмiли б робити це як слід.

Ми повинні прямо сказати: за нинішніх умов культурної революції, революції в побуті, притягнення жінки до радянської роботи є особливо важливе.

Треба, щоб участь жінки у виборах, в радах, у депутатських групах значно збільшилась.

Піднести участь молоді в роботі рад.

За останні роки підріс новий робітничий і колгоспний молодняк, який ще ні разу не обирав до рад, піднявся й виріс молодняк, що раніш обирав до рад, але за ці роки пройшов велику школу радянської, господарської роботи, школу соціалістичного будівництва. Можна навести десятки-сотні фактів ударної роботи молоді. Хто із вас не пам'ятає ударні бригади комсомольців Дніпрельстану? Всі ви пам'ятаєте героїчний похід комсомолу під час будівництва Магнітогорська. Всі ви знаєте величезну роботу молоді в колгоспному будівництві, в роботі сільрад. Наведу один приклад з Київської області. Є Велико-Старицька сільрада, Бориспольського району, де голова сільради — комсомолец т. Чайко. В цій сільраді поставлено роботу так, що хлібоздачу було виконано колгоспом і одноосібниками дострочно. План по м'ясу був вчасно виконаний за II і III квартал, за IV уже виконано на 50%. Річний план здачі молока виконано повнотю. План посіву озимини колгоспів був виконаний до 23/IX. Готуючись до перевиборів рад, сільрада організувала ремонт головного

шляху, який вже відремонтували і посадили дерева. Відремонтовано 2 мости в селі.

Тов. Сталін на з'їзді колгоспників-ударників так сказав про комсомольців:

«Молодь — наше майбутнє, наша надія, товариші. Молодь повинна змінити нас, стариків. Вона повинна донести наш прапор до переможного кінця. Серед селян є немало стариків, обтяжених старим вантажем, обтяжених звичками й споминами про старе життя. Звісно, їм не завжди вдається встигати за партією, за Радянською владою. Не те наша молодь. Вона вільна від старого вантажу й вона найлегше засвоює ленінські заповіді. І саме тому, що молодь найлегше засвоює ленінські заповіді, саме тому вона покликана вести вперед відстаючих і вагаючихся. Правда, у неї не вистачає знань. Але знання — справа наживна. Сьогодні їх немає, завтра вони будуть. Тому завдання полягає в тому, щоб учитися й ще раз учитися ленінізму».

Молодь, каже тов. Сталін, найлегше засвоює науку ленінізму. Очевидно, саме тому у фашистській Німеччині схвалено закон про те, щоб всіх робітників до 25 років виключити з підприємств. Тепер цей закон в Німеччині провадиться в життя. Молодь до 25 років виключають з заводів, на її місце беруть з безробітних, обтяжених родиною, фашисти сподіваються легше придавити тих, що проголодалися за кілька років безробіття. Молодь гонять у табори, де гітлерівці гадають вимуштрувати молодь на свій лад.

В країні пролетарської диктатури молодь приймала і повинна ще в більшій мірі приймати участь в роботі рад.

В 1924/25 році в сільрадах було 4%, в 31/32 році — 5,2% молоді. В міських радах в 1924/25 році було 5,1%, в 1931/32 році — 5,3%. Цей процент абсолютно недостатній, ми його повинні збільшити. Участь молоді в сільських і міських радах повинна бути більша. Молодь

повинна пам'ятати, про що казав *Ленін*, що казав тов. *Сталін* на з'їзді колгоспників-ударників — вчитись і вчитись. До революційної енергії треба додати більшовицьку науку.

Треба відзначити, що деякі організації, приступаючи до перевиборів, забувають про потребу організувати максимальну участь молоді у виборах рад. От візьмемо Криворізьку міську Раду. Вона ухитрилась при утворенні виборчкомів не включити в сільвиборчкоми представників комсомолу і жінок-колгоспниць, хоч в законі прямо написано про включення їх до виборчкомів. В Києві і низці інших міст розгорнуто величезну роботу по підготовці й участі молоді в перевиборах (з'їзд голів сільрад комсомольців, збори молоді, що обирає вперше).

Підвищувати класову пильність.

В організації перевиборчої кампанії не повинно бути шаблону; повинен бути один підхід до пролетарів заводів і фабрик, другий підхід в роботі з жіноцтвом, з молоддю, інший щодо обслуговування кустарів, національних меншостей і т. ін.

Нам треба самі виборчками організувати такі, які б могли нам забезпечити більшовицьке проведення перевиборчої кампанії.

Ми вже зараз маємо деякі викривлення в підготовчій роботі — Чернігівська обласна виборча комісія пропустила в своїх планах таке питання, як обслуговування нацменшостей. Спостерігаємо випадки створення виборчих комісій з голови сільради, парторга і комсорга. Це є грубе порушення директив уряду і така організація виборчої кампанії не дасть нам можливості поставити кампанію як масову.

Наведу ще один приклад, як Потіївська сільрада, Вовчанського району, Харківської області, організовує пленум по перевиборах рад. Ця сільрада постановила скликати пленум сільради з питань перевиборів рад.

Голова сільради пише до керівника Котовського радгоспу: «Вам сельсовет приказывает явиться на пленум сельсовета в Котовский клуб. Явиться всем обязательно, руководителям, рабочему комитету и рабочим явка обязательна. За неявку будете отвечать, как бюрократы, не подчиняющиеся советской власти, и срывщики перевыборов советов (смiх). Голова сільради Добробаба».

Ми маємо факти втрати класової пильності. В Акимівському районі Дніпропетровської області в склад сільських виборчкомів включили людей, що були під судом за зрив трудової дисципліни.

У 5 сільрадах Ново-Московського району вже тепер, при перевірці, виявлено засміченість сільвиборчкомів. В окремих виборчках виявлені були куркулі. Такі виборчками не можуть організувати наших більшовицьких виборів до сільрад. Нашим гаслом є і повинно бути — вся робота під час перевиборів має бути така, щоб ні в одну сільраду, міськраду не пролізли класово-ворожі елементи, не пролізли ті елементи, яких ми повинні за цю, другу п'ятирічку ліквідувати. Нам треба зважити, що вороги пролетарської революції, недобитки різних мастей — українські націоналісти, великодержавники, троцькісти, праві і «ліві» опортуністи — спробують пролізти до рад, щоб провадити там свою підривну роботу. Ми повинні мобілізувати робітничо-колгоспні маси на викриття та розгром цих елементів. Наше завдання — щоб наші ради склались з передовиків-ударників заводів, підприємств, колгоспів і культурного фронту.

Нам потрібні бойові ради пролетарської диктатури, які зуміють по-більшовицькому практично, оперативно запроваджувати генеральну лінію нашої партії. А для цього треба нам як слід організувати перевиборчу кампанію.

Візьму позитивний приклад з села, щоб показати, як в кращих селах вирішується питання організації виборів до рад.

Устинівська сільрада, Київської області, скликала пленум і на пленумі розглядала не тільки цілу низку сільських питань, але викликала начальника залізничної станції,

обговорила питання про заходи по упорядкуванню санітарного стану станції і як треба обслуговувати пасажирів.

Чому я навожу цей факт? Тому, що коли ЦК ВКП(б) було поставлено питання про поліпшення роботи залізничного транспорту, то деякі керівники міськрад не знали, як їм включитись в роботу залізниці. А ось вам сільська рада підійшла близько до залізничної станції, поставивши конкретне питання про стан станції і обслуговування пасажирів.

Нам треба виборчу кампанію організувати так, щоб в ній було забезпечено більшовицький провід і перше місце в ній повинні посісти активісти-ударники. Для кожного робітника й колгоспника ясно, що в країні Рад почесне місце належить тим, хто активно бореться за побудову соціалізму.

Оборона країни — важливіше завдання рад.

Хочу зупинитися на останньому питанні — на питанні оборони нашої батьківщини, що є першочерговим завданням рад міських і сільських, і що ще з більшою силою буде стояти перед радами, які будуть, обрані.

Цілому світу відомо і всі визнають, за винятком тих, хто готує нову війну, за винятком тих, хто як загарбник поглядає на землю нашого великого Союзу, що програма нашої партії, програма пролетарської диктатури включає боротьбу за мир. Цілому світу відомо, що Радянський Союз є могутній фактор забезпечення миру. Тов. Сталін не раз заявляв, що ми чужої землі не займаємо, але й своєї, ні одної пяді своєї землі нікому не віддамо.

В капіталістичному світі останнього часу активізуються сили, що хочуть розв'язати війну. Цими силами насамперед з'являється німецький фашизм і імперіалістична Японія. Якраз ці дві країни найбільш зазирають на територію Радянського Союзу. Японцям страшенно хотілось би загарбати Далекосхідний край. Німецькі фашисти мріють про реставрацію капіталізму на Україні.

Жаль і в сусідній країні, в Польщі, яка підписала з нами пакт про ненапад, є впливові діячі, які мріють найменше про Правобережну Україну. Зменшити ризик зазіхати на наші землі можна тільки зміцнивши обороноспроможність Радянського Союзу.

Капіталісти з слабими не рахуються, вони рахуються тільки з тими, хто може дати в зуби, коли на нього нападеш.

І коли б наша партія під геніальним проводом тов. Сталіна зусиллями мільйонів не забезпечила виконання першої п'ятирічки, не зміцнила робітничо-селянську Червону армію, не дала їй сучасну техніку включно до танків, важкої артилерії, авіації, — хто його знає, чи не мали б ми уже напад на Радянську країну. Але якраз наша міць примушує ворогів подумати ще раз перед тим, як рушати на країну Рад.

Ми повинні завжди пам'ятати, що до нас прислухаються і на світовій конференції розброєння, і в Лізі націй, тому, що країна Рад зросла економічно, культурно, зміцнила свою обороноспроможність.

Наша партія веде і вестиме послідовну боротьбу за мир. Але кожний трудящий бачить, як гарячково озброюється капіталістичний світ на суходолі, на морях, в повітрі. Майже кожна нарада з питань обмеження озброєнь закінчується спуском нових панцерників, дредноутів і повідомленням, що винайдено нові гази.

В майбутній війні будуть брати участь не тільки ті армії, які будуть лежати в окопах, не тільки ті червоноармійці, що зараз одягнені в червоноармійську форму. Це буде війна не на життя, а на смерть, війна всіх народів Союзу Радянських Соціалістичних Республік проти тих капіталістичних країн, що посміють напасти на країну Рад.

Тил в наступній війні буде не той, який був в часи імперіалістичної війни, а значно глибший, бо змінилася техніка, не ті, зокрема, самолёти.

Отже в наступній війні питання організації мільйонів робітничих та селянських мас, питання знання ними

протиповітряної оборони, хемічної війни, питання організованості тилу — стоїть як одне з важливіших питань. Країна Рад повинна мати такі резерви, які в стані були б, коли то треба буде, володіти всією сучасною військовою технікою.

Отже, всі міські й сільські ради повинні працювати над зміцненням обороноспроможності нашої країни, поширенням військових знань.

Міські й сільські ради повинні дбати про шляхи, допомогати ТСО-Авіахему, організаціям Червоного Хреста.

Виборці — робітники, колгоспники, трудяща інтелігенція, вся радянська громадськість — пред'являє вимоги тим, кого вони будуть посилати до рад — працювати якнайкраще над зміцненням обороноспроможності країни, над поширенням військових знань, над військовим вихованням не тільки молоді, але й дорослих робітників і колгоспників. Ми повинні, провадячи активну політику миру, перетворити першу в світі країну рад, — а вона покищо одна, — на таку фортецю, об яку поламають зуби ті, хто спробує напасти на нас. «Мрійникам» про буржуазну колоніальну Україну, охочим «прогулятися» зі зброєю до Києва, треба пам'ятати, що вони дістануть таку відповідь, коли до Києва не дійдуть, а назад навряд чи повернутися зможуть (*гучні оплески*).

Такі ті завдання, що стоять перед радами, що стоять перед більшовиками, робітниками і колгоспниками в цю виборчу кампанію. Завдання великі, завдання почесні.

Відповідно до цих завдань нам треба по-бойовому, на високому політичному тонусі провести перевиборчу кампанію.

Більшовики Києва повинні і безумовно будуть вести перед.

Більшовицька організація м. Києва, міськрада за проводом міськкому, за проводом обкому, за безпосереднім проводом випробуваного більшовика Павла Петровича Постишева, покажуть, як треба організувати перевиборчу кампанію, як треба по-більшовицькому розгортати соціалістичне будівництво (*бурхливі оплески*).

Більшовики цілої Радянської України повинні завоювати собі одно з перших місць в цілому Радянському Союзі.

На партійних зборах, на пленумах міськрад рік тому давали ми обіцянку ЦК ВКП(б) і т. Сталіну — перетворити Радянську Україну на передову квітучу республіку. Ми цю обіцянку, як більшовики, повинні виконати, і виконаємо.

Створити умови для виконання цієї обіцянки, це значить по-більшовицькому, по-бойовому провести перевибори міських і сільських рад.

Під прапором *Маркса, Енгельса, Леніна, Сталіна* перемогли ми в дні Жовтня, побудували фундамент соціалістичної економіки, виконали першу п'ятирічку і успішно розгортаємо побудову безкласового суспільства. Під цим прапором підемо ми вперед до нових перемог.

Хай живуть ради другої п'ятирічки, ради побудови безкласового соціалістичного суспільства!

Хай живе великий вождь, хто вів нас від перемоги до перемоги і приведе нас до остаточної перемоги, наш любий *Йосиф Віссаріонович Сталін!* (*Бурхливі, тривалі оплески*).

Відповідальний по випуску *А. Кабалкін*

Техредактор *Г. Прицкер*

Відповідальний коректор *Г. Йовенко*

Якщо в цій книжці будуть дефекти, просимо звернутися до найближчої книгарні для заміни її або повернути для заміни на адресу: Київ, вул. Короленка, 42. Партвидав ЦК КП(б)У

Партвидав № 561. Зам. № 1705. Головліт № 6637. Тир. 50.000. Друк. арк. 1¹/₈. Папер. арк. 9¹/₁₆. Формат паперу 72×105. Знаків у 1 папер. арк. 129 тис. Здано у виробництво 27/X 1934 р. Підписано до друку 28/X 1934 р.

Книжкова ф-ка Партвидаву ЦК КП(б)У. Київ, Сінний майдан, 14.

JS 6058

.L 78

3 2000 007 194 311

